

Lord Raffles

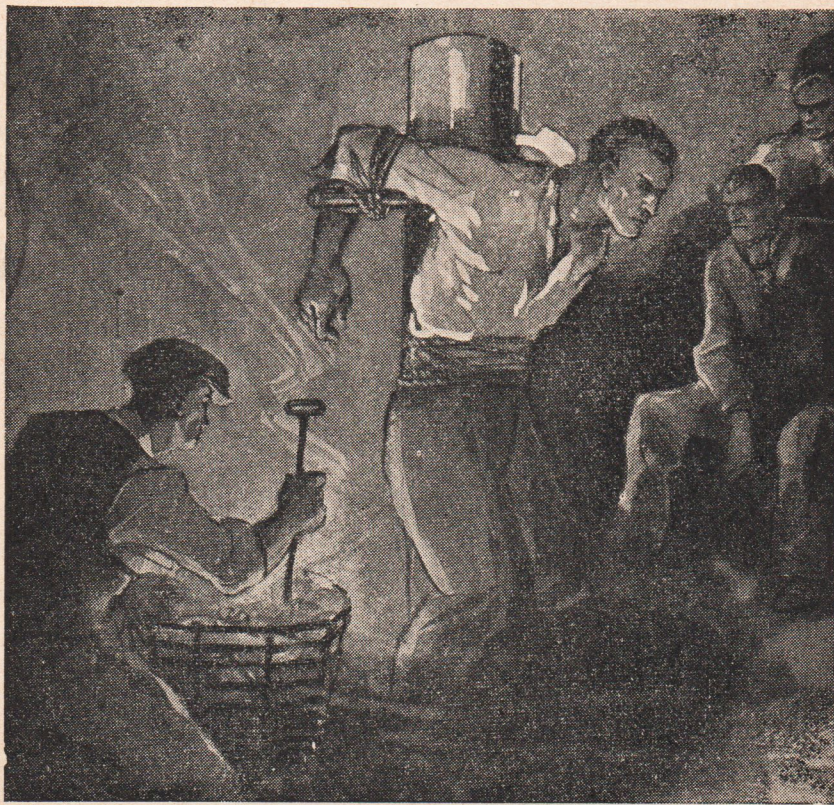
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

RAFFLES ALS VERLEIDER

N° 2682

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

RAFFLES ALS VERLEIDER

HOOFDSTUK I.

HET KOMPLOT

Het was ongeveer half drie in de middag, toen een taxi stopte voor een tamelijk groot huis, in de 43ste Street te New York.

Een heer stapte uit de wagen, blijkbaar een gentleman, want hij was goed gekleed en zijn kleding was waarschijnlijk door een meester in het vak gemaakt.

Voor de man uit de taxi stapte, had hij uit het portierraampje gekeken, en zich daarna door een blik uit het achterruijtje overtuigd, dat de auto niet door een ander gevolgd was.

Toen pas stapte hij uit, rekende af met de chauffeur, keek nogmaals

snel om zich heen en stond een ogenblik in gedachten stil, terwijl hij aan de gitzwarte baard plukte, waarvan de punt net de knoop van zijn stropdas raakte.

Hij keek de auto na, totdat deze weer weggereden was en liep toen snel langs het tegelpad door een voortuin, op de voordeur toe van het huis, waarvoor de auto had stil gestaan.

Hij belde aan en even later werd de deur geopend door een bediende in een stemmige, deftige livrei.

— Is mijnheer thuis? vroeg de bezoeker.

— Ja mijnheer, ik geloof alleen,

dat hij op het punt staat uit te gaan.

— Dien mij dan vlug aan, ik moet hem over een dringende aangelegenheid spreken.

— Uw naam, als ik vragen mag?

— Zeg maar, dat er een oude vriend uit Londen is, ik zou mijnheer Whitacre graag verrassen.

Zonder verder iets te zeggen, liet de bediende de bezoeker binnen en ging hem voor naar een ontvangkamer, waarvan de beide brede ramen op de verkeersweg uitkeken, die dwars door een heel groot park liep, waar de huizen ver uit elkaar gelegen waren.

Daarop verwijderde hij zich, om een ogenblik later weer terug te komen met het verzoek hem te willen volgen.

Hij bracht de bezoeker met het bleke gezicht langs een monumentale trap tot voor de deur van een kamer op de eerste verdieping en maakte toen met een lichte buiging voor hem plaats.

Even later stond de man met de zwarte baard in een ruim vertrek, dat als werkkamer was ingericht.

Dicht bij een van de ramen stond een prachtig notenhouten bureau.

De heer des huizes, Michel Whitacre, had er blijkbaar net zitten schrijven en was nu opgestaan, om de bezoeker te begroeten. Er lag een nieuwsgierige trek op zijn gezicht, maar deze veranderde in verbazing, toen hij de bezoeker zag.

— Pardon, mijnheer, ik ken u niet, riep hij uit. De bediende zei mij, dat er een oude vriend was, maar ik weet werkelijk niet, hoe ik u zou moeten noemen.

De verbazing van Whitacre zou echter nog groter worden, want nu liep de bezoeker op zijn tenen naar de deur, opende ze plotseling, overtuigde zich, dat de bediende niet meer aanwezig was, deed toen de deur weer dicht, kwam tot midden

in het vertrek, waarbij hij de blik uit zijn grijsgroene ogen steeds op de ander gevestigd hield, nam het bovenlid van zijn rechteroog voorzichtig tussen wijsvinger en duim van zijn rechterhand, waarna hij een paar keer over het benedenlid wreef, als iemand, die een stofje uit zijn oog wil verwijderen.

De uitwerking van dit vreemde gebaar was verrassend.

Whitacre gaf een lichte schreeuw, half van vreugde, half van schrik, en dadelijk gaf hij antwoord, hij zette de uitgestrekte wijsvinger van de linkerhand tegen de linkerslaap, net als iemand die zich een kogel door het hoofd wil jagen.

Toen zei de bezoeker droog:

— Al ben ik dan geen oude vriend van u, wij kennen elkaar tenminste.

— Uw naam? vroeg Whitacre zacht.

— Ik ben Dr. Fox.

— Wat, bent u het, meester? De leider van het beruchte genootschap van de « Gouden Sleutel »? riep Whitacre verrast uit.

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, bracht de man met het bleke gezicht, beide handen naar zijn hoofd en nam met een vlugge beweging de zwarte pruik en de zwarte baard af, die hem onherkenbaar hadden gemaakt.

— Ja, u bent het inderdaad, riep nu Whitacre uit, terwijl hij achter zijn tafel vandaan kwam, om Dr. Fox de hand toe te reiken.

— Ik ben blij, dat u mij nu herkent, antwoordde Dr. Fox kortaf. U zult nu wel inzien, dat u de revolver niet nodig zult hebben, waarvan ik daar de kolf onder een stapeltje papieren zie uitgluren.

— Men moet voorzichtig zijn wanneer men lid van de bende van het Kwade Oog is, dan moet men met verrassingen rekening houden. Het was uiteindelijk mogelijk geweest,

dat « de oude vriend » een detektive bleek te zijn, die op de hoogte was gekomen van mijn dubbel leven.

— Volkomen juist, mijnheer Whitacre. Ik denk er dan ook niet aan u die voorzorgsmaatregelen kwalijk te nemen. Alleen is het wel geweest, dergelijke wapens tot het laatste ogenblik aan het oog van mogelijke tegenstanders te onttrekken. En nu zal ik zo vrij zijn, u het doel van mijn komst uiteen te zetten.

— Heel graag, dokter Fox, antwoordde Whitacre, terwijl hij haastig een stoel bijschoof voor de bezoeker en hem een kistje sigaren voorhield.

— Als u de waarheid zou zeggen, dan zou u moeten erkennen, niet te weten, hoe ik hier kom, nietwaar?

— U hebt het bijna geraden, Dr. Fox, antwoordde Whitacre glimlachend. Het enige wat ik weet, is dat u op een hele handige manier uit de gevangenis in Londen hebt weten te ontsnappen, en dat u kans hebt gezien, als stoker vermoemd naar New York over te steken. Dat heb ik gehoord van enige collega's.

— U weet dus misschien ook, waarom ik juist hierheen kwam? vervolgde Dr. Fox langzaam.

— Men heeft mij gezegd, dat u de strijd wilt aanbinden met John Raffles, die op het ogenblik hier moet zijn.

— Hier moet zijn? Hij is hier! riep Dr. Fox heftig. Het was door hem, dat ik een uur geleden op het punt stond gearresteerd te worden in het hotel, waar ik mijn intrek had genomen. En wanneer ik niet de voorzorgsmaatregel had genomen, een spiegel voor het raam in mijn logeerkamer aan te brengen, waardoor ik de ingang van het hotel voortdurend in het oog kon houden, dan zou ik nu niet tegenover u zitten.

Dr. Fox had de vuisten gebald,

terwijl hij deze woorden op sissende toon uitsprak, waarbij zijn ogen een felle glans van woede en wraakzucht kregen.

Hij wist zich echter direkt te beheersen en ging op een heel andere toon verder:

— Luister eens, Whitacre, u weet, wat het Genootschap van de Gouden Sleutel is: een van de best georganiseerde en machtigste bonden van de hele wereld, waarbij de voornaamste misdadigersbenden van Europa, India en de Verenigde Staten van Noord Amerika zijn aangesloten. Alleen de bende van het Kwade Oog, waar u ook lid van bent, maakt daar nog geen deel van uit, maar ik hoop en verwacht, dat ook u zich spoedig bij ons zal aansluiten. In ieder geval zal het u niet onbekend zijn, dat zelfs de luitenants en kapiteins van het Kwade Oog nu al gehoorzaamheid verschuldigd zijn aan de chef van het genootschap, dat ik net noemde, dus aan mij.

Whitacre knikte bevestigend en zei toen vol ontzag:

— Dat weet ik, meester en ik hoef u alleen maar te zeggen, dat u over mij en mijn huis kunt beschikken.

— Daar rekende ik ook op, toen ik na mijn vlucht hierheen kwam, antwoordde Fox droogjes. Uw huis is groot, het heeft een geheime uitgang, kortom het is voortreffelijk geschikt om er een paar dagen een vluchteling te verbergen. Zijn uw bedienden te vertrouwen?

— Mijn bedienden? Maar u denkt toch niet, meester, dat zij bij de bende horen. Ik heb de onnozelste domoren uitgezocht, die er maar te krijgen waren.

— En de handel in blanke slaven schijnt nog altijd goed te renderen, vroeg Fox, terwijl hij een blik in het rond wierp en naar de prachtige, kostbare meubelen keek.

— Ik heb geen klagen.

— Heeft men u nog nooit gewantrouwd?

— Nog nooit. Men ziet in mij alleen maar de deftige, schatrijke hooggeachte Whitacre, haha.

— Zoveel te beter, des te veiliger zal ik bij u zijn. U laat mij bij uw bedienden doorgaan voor een goede vriend, die u is komen opzoeken en als er een paar dagen zijn verstreken, en de lucht is weer zuiver, dan kan ik een ander verblijf zoeken. En gedurende mijn verblijf hier zullen wij dan eens beraadslagen over de middelen, om die vervloekte John Raffles te pakken te kunnen krijgen.

— U denkt dus werkelijk, dat het aan hem te wijten is, dat men u bijna gearresteerd had?

— Aan wie anders? riep Dr. Fox nijdig uit. Hij was de enige, die kon weten, dat ik mijn intrek in het Creston Hotel had genomen. Hij of een van zijn twee helpers moet mij gevolgd zijn, hoe dan ook, hij heeft zelfs de politie gewaarschuwd, en ik herhaal: als ik de zes schooiers in hun auto niet had zien aankomen, dan hadden ze mij in mijn kamer overvallen, terwijl ik daar zat te lunchen. Ik heb een kellner en de portier overhoop moeten schieten, die mij wilden tegenhouden, en ik ben dadelijk tussen de menigte verdwenen. Ik ben op een autobus gesprongen en op een stille plek in een van de voorsteden heb ik mijn valse baard en pruik te voorschijn gehaald, die ik in de voering van mijn overjas verborgen had en pas toen durfde ik hierheen te komen.

Beide mannen bleven een ogenblik zwijgend tegenover elkaar zitten.

De een zowel als de ander begreep heel goed het gevaar, waarin hij verkeerde.

Nadat de beide mannen enige tijd in gedachten hadden gezeten, begon Fox weer:

— Als u weet, wie en wat John Raffles is, Whitacre, dan zult u wel met mij eens zijn, als ik zeg, dat die man teveel is op deze wereld. Hij levert een voortdurend en ernstig gevaar voor ons allemaal op. Wat mij persoonlijk aangaat, ik kan niet rustig adem halen, voor Raffles uit de weg geruimd is. En daarom ben ik vooral hierheen gekomen, omdat ik meen, dat u mij het wapen kunt leveren om die man eindelijk onschadelijk te maken.

Terwijl hij dit zei had Fox de ander een loerende blik toegeworpen.

Whitacre keek hem enigszins verwonderd aan, en zei toen langzaam:

— Natuurlijk ben ik altijd bereid, u van dienst te zijn, want ook ik zie heel goed in, dat wij tot iedere prijs van die vijand af moeten komen. Alleen begrijp ik niet goed, waarom ik juist bij uw plannen de helpende hand kan bieden.

— Ik zal u niet lang in onzekerheid laten, antwoordde Fox, steeds met dezelfde gluisperige blik in zijn grijsgroene ogen. U hebt toch de beschikking over hele knappe vrouwen?

— Dat zou ik menen! riep Whitacre trots uit.

— Dat wist ik. Welnu, door middel van de vrouwen moeten wij ditmaal proberen Raffles aan handen en voeten te binden.

HOOFDSTUK II.

DE VROUW IN HET SPEL

Michael Whitacre keek Dr. Fox geruime tijd strak aan, voor hij hoofdschuddend zei:

— Neem mij niet kwalijk, meester, maar naar wat ik van John Raffles heb gehoord, is hij er zeker de man niet naar, zich door een paar vrouwenarmen te laten vangen.

— Raffles zelf zeker niet, antwoordde Fox langzaam, na een lange haal aan zijn sigaar te hebben gedaan, maar hij heeft twee mannen, die hem helpen en ik denk toch wel niet, dat die net als hij van marmer zullen zijn. Welnu, als een van hen maar eerst onder de bekoring van een verleidelijke vrouw komt, dan zal hij voor ons te winnen zijn. Tegen een dergelijke passie is niets bestand. Geen vriendschap, geen jarenlange trouw. Door het schroeiend vuur van een hartstochtelijke liefde wordt dat allemaal weggebrand. Haha! hoe vindt je mijn plannetje?

— Het is geniaal, riep Whitacre opgewonden uit.

— U zou mij dus aan zo'n vrouw kunnen helpen?

— Ja, zo'n vrouw ken ik, riep Whitacre uit, wiens ogen begonnen te schitteren.

— Maar is zij te vertrouwen?

— Tot in de dood.

— Hoe is haar naam?

— Jessy Kelvin.

— Heeft zij een bepaald beroep?

— Nee. Zij is de weduwe van een rijke fabrikant, die haar een groot

fortuin naliet, maar haar avontuurlijke geest bracht haar op onze weg en zij heeft al een paar keer, als man verkleed, aan onze nachtelijke ondernemingen meegedaan, en ik verzeker u, dat die niet zonder gevaar waren.

— Haar leeftijd?

— Zes en twintig jaar.

— Is zij werkelijk knap?

— Knap? Zij is een schoonheid, zoals er maar weinigen zijn.

— Zou ik haar vandaag nog kunnen spreken?

— Over een half uur, als u wilt.

— U kunt haar dus nu bereiken?

— Zeker; een telefoontje is voldoende. Wij zijn nog al tamelijk goede vrienden met elkaar, ik ben een paar keer in de gelegenheid geweest haar een goede slag te laten slaan, riep Whitacre grijnslachend uit.

— Waarschuw haar dan, en als zij thuis is, vraag haar dan dadelijk hier te komen, zei Dr. Fox. Hoe eerder wij onze plannen op poten zetten, hoe beter het voor ons zelf zal zijn. Maar zeg haar, dat zij een gesloten auto neemt en zich zo mogelijk sluiert. Onze tegenstanders zijn bijzonder sluw en hoe meer wij in het verborgen kunnen werken, hoe beter de uitslag zal zijn.

Whitacre was al naar zijn bureau en had de telefoon gepakt.

Hij sprak enige ogenblikken in het toestel en legde de hoorn toen met een tevreden gezicht weer op

de haak.

— Zij komt, riep hij handenwrijvend uit. Het is precies een kolfje naar haar hand.

De beide schurken spraken nog geruime tijd door over de voor hen zo belangrijke onderwerpen, totdat diezelfde bediende met het onnozele gezicht, die Dr. Fox had binnen gelaten, op de deur klopte.

De beide mannen werden in hun gesprek niet verrast, want de bediende had zijn komst al van ver aangekondigd, wel te verstaan, zonder er zelfs iets van te weten.

Want in de gang, op ongeveer tien meter afstand van de deur van de werkkamer, was een plank, die iets los lag, en die, wanneer men er op trapte, een elektrisch contact inschakelde, waardoor in de werkkamer een zacht belletje rinkelde.

Fox en Whitacre spraken dan ook over koetjes en kalfjes, met het meest uitgestreken gezicht van de wereld, toen de bediende binnenkwam, en het bezoek aankondigde van mevrouw Kelvin.

— Laat madame binnen, beval Whitacre.

De bediende ging heen en een ogenblik later kwam een vrouw binnen, die blijkbaar net haar sluier had teruggeworpen en waarvan met recht gezegd mocht worden, dat zij een mooie vrouw was.

Zij was tamelijk groot en was bijzonder goed gevormd.

In het zuiver ovale gezicht schitterden een paar donkere, eigenaardig fonkelende ogen.

Haar lippen waren rood en bijzonder mooi gevormd.

De wenkbrauwen waren onberispelijk getrokken en van een diepzwarte kleur, de neus zou niet hebben misstaan in het gezicht van een Griekse godin.

Maar toch, hoe mooi deze vrouw ook was, men voelde in haar nabij-

heid een zonderlinge afkeer, zoals in tegenwoordigheid van gevaarlijke gifslangen, die met schitterende kleuren om te zien prachtig zijn.

Niettemin ging er een betovering van haar uit, waaraan het moeilijk zou vallen weerstand te bieden.

Dr. Fox was langzaam opgestaan en bekeek de vrouw, zoals hij in een museum een kostbaar kunstvoorwerp zou hebben bekeken.

Hij wilde zich van deze vrouw bedienen als van een hulpmiddel voor zijn wraakzucht en zo erg had deze man zijn zinnen en zijn wil in zijn macht dat hij volkomen koel bleef bij de ontmoeting met deze vrouw.

Tocht moest hij zichzelf bekennen, dat hij nooit in zijn leven een vrouw had ontmoet, zo verleidelijk als deze.

Hij had haar een ogenblik zwijgend opgenomen, terwijl de jonge vrouw langzaam dichterbij was gekomen.

Zij keek een beetje verwonderd van Whitacre naar Dr. Fox en vroeg tenslotte:

— Zoudt u mij willen zeggen, Whitacre, waarom u mij eigenlijk hier hebt laten komen?

— Daarop zal Dr. Fox, de meester, u zelf een antwoord geven, Jessy, antwoordde Whitacre, terwijl hij een stoel voor de bezoekerstelschoof.

Fox was nu ook naderbij gekomen en begon:

— U kent mij zeker niet, madame?

— Nee, meester, maar ik heb natuurlijk vaak over u horen spreken, antwoordde Jessy Kelvin, terwijl zij de blik van haar grote fluweelzwarte ogen op het gezicht van de chef gevestigd hield. En ik wil u eerlijk zeggen, dat het mij erg veel plezier doet, kennis met u te maken.

— Laat mij dit compliment be-

antwoorden met de opmerking, madame, dat u de knapste vrouw bent, die ik tot dusver heb ontmoet. Als u mij kende, dan zou u weten, dat ik nooit vlei; ik constateer hier eenvoudig een feit.

— Ik dank u, meester, zei Jessy eenvoudig. En wilt u mij nu vertellen, in welk opzicht ik u van dienst kan zijn?

— Dat zult u onmiddellijk horen, zei Fox, terwijl hij op zijn beurt ging zitten. Het zal u waarschijnlijk niet moeilijk vallen, een man aan uw wil te onderwerpen, als u er eenmaal uw zinnen op gezet heeft.

— Dat valt mij erg gemakkelijk, Ik geloof niet, dat er mannen bestaan, die ik niet kan laten buigen. meester, antwoordde Jessy rustig.

— Het doet mij plezier, dit uit uw mond te horen, riep Fox uit. Bescheidenheid, vooral wanneer zij voorgewend is, heb ik altijd een hatelijke karaktertrek gevonden. Wanneer ik u voorstel een man te verleiden, dan zou u daar niet voor terugschrikken?

— Beslist niet, antwoordde de vrouw. Noem mij die man en ik lever hem u binnen een week, gebonden en machteloos.

— Het gaat om een van de beide helpers van John Raffles, ging Fox verder.

Bij het horen van die naam had Jessy Kelvin snel opgekeken. Er vloog een uitdrukking van schrik en verlegenheid over haar gezicht, en dat scheen bij haar uiterst zeldzaam te zijn.

— Hij is toch zelf niet de persoon in kwestie? vroeg zij. Want, naar wat ik van hem gehoord heb, moet die man van steen zijn; nog geen enkele vrouw is het gelukt hem in haar netten te vangen.

— Het is ook niet om Raffles zelf te doen; wanneer wij maar eerst een van zijn helpers ontrouw kun-

nen maken, dan is de rest kinderspel.

— Noem hun namen maar, dan komt het voor elkaar, riep Jessy uit.

— U zult wel begrijpen, dat wij geen namen kunnen noemen. Wij weten niet eens waar de twee mannen in kwestie zijn en onder welke vermomming zij zich nu hier ophouden.

— Maar hoe wilt u dan...?

— Als u mij laat uitspreken, antwoordde Fox op koude toon, zult u horen wat ik heb voor te stellen. Ik zeg dus, dat wij momenteel niet weten, waar de drie mannen zijn. Wij zijn hun spoor bijster. Maar wij kunnen dat tamelijk gemakkelijk weer vinden. Het zal u bekend zijn, dat er hier in New York een groot fabrikant woont, Frank Burgan, die onder bescherming staat van John Raffles. Deze Burgan viel ongeveer een jaar geleden van zijn paard, kreeg daardoor een hersenziekte, die zijn verantwoordelijkheidsgevoel en zijn geheugen sterk aantastte en werd in die toestand lid van de bende. Raffles verscheen, genas hem door een voortreffelijk geslaagde operatie en als beloning daarvoor verraadde Burgan onze zaak en veroordeelde zichzelf op deze manier. Vijf van ons trokken er op uit om hem 's nachts in zijn bed te vermoorden, en alle vijf vielen zij in handen van de politie, alweer door toedoen van Raffles. Welnu, door Burgan opnieuw te bedreigen, lokken wij als het ware Raffles naar zijn huis en wij hoeven niets anders te doen, dan Burgan een van onze dreigbrieven te sturen. Het gevolg zal zijn, dat de lafaard direkt zijn beschermer weer te hulp roept.

— Maar om dat te kunnen doen, moet hij zelf weten, waar Raffles is, riep Jessy Kelvin uit.

— Dat is niet noodzakelijk. Het is heel goed mogelijk, dat zij heb-

ben afgesproken een advertentie in de bladen te plaatsen en al zijn zij dat niet overeen gekomen, er zijn voorbeelden van bekend, dat Raffles wel eens meer op deze manier te hulp is geroepen, niet hier, maar in mijn eigen land.

— Het plan is voortreffelijk, riep Whitacre opgewonden uit. Wanneer ik Raffles goed ken, zal hij dadelijk in de val lopen.

— Maar het is niet om hem, het is ons om zijn helpers te doen, riep Jessy uit.

— Wees maar gerust, die zullen dan ook gauw genoeg komen opduiken, riep Fox met een grimmig lachje.

— Kunt u mij hen niet een beetje beschrijven? vroeg Jessy Kelvin.

— Men zou evengoed kunnen proberen een 'wolk te beschrijven, zij hebben ieder ogenblik een ander uiterlijk. Het enige wat ik met zekerheid kan zeggen is, dat zij allebei nog vrij jong zijn, en dat een van hen bijna zes voet lang is, gebouwd als een hercules, en dat hij beschikt over meer dan gewone lichaamskracht; ik ben al eens in de gelegenheid geweest, hem persoonlijk aan het werk te zien, en ofschoon hij een van mijn vijanden is, geef ik volmondig toe, dat ik geen enkele man ken, die zich in spierkracht met hem zou kunnen meten.

— Op welke manier zal ik te weten komen, dat u weer op het spoor van het drietal bent? vroeg Jessy Kelvin.

— U zult onmiddellijk per tele-

foon gewaarschuwd worden en ik hoop, dat u zich, te beginnen met morgen, erop zal instellen, hernam Fox op de bevelende toon, die hij tegenover leden van de bende doorgaans aansloeg.

— Ik ben steeds te uwer beschikking, meester, het werk bevalt mij wel, riep Jessy uit. Hebt u mij verder nog nodig?

— Nee, madame, ik dank u, antwoordde Fox, terwijl hij opstond en een kleine buiging maakte, als teken, dat hij het gesprek als beëindigd beschouwde.

De bezoeker knikte de beide mannen toe en was het volgende ogenblik het vertrek weer uit.

Zodra haar voetstappen waren weggestorven, vroeg Whitacre:

— Neem mij niet kwalijk, meester, maar is zij nu wel voldoende ingelicht? Weet zij nu wat zij te doen heeft?

— Zij is een vrouw, zij weet het dus, antwoordde Fox kalm. Een vrouw heeft in dergelijke zaken aan een half woord genoeg. Zij zal, als zij eenmaal haar slachtoffer kent, wel direkt een middel weten te vinden, om nader met hem in contact te komen en als zij daar maar eenmaal in geslaagd is, volgt de rest vanzelf. Zij lijkt mij erg goed voor het werk, een vrouw, die honderden mannen in het verderf zou kunnen storten, zonder dat haar hart er ook maar iets vlugger om slaat, een hart, als steen en toch een vrouw, die een vurige passie kan voorwenden. Ik garandeer je, Whitacre, zij is voor haar rol als het ware geknipt.

HOOFDSTUK III.

DE VALSTRIK

Frank Burgan, de groot-industrieel, bewoonde in de 81ste Street een heel grote villa.

Hij was een man in de kracht van zijn leven en niet lang geleden helemaal genezen van een operatie, die John Raffles hem had laten ondergaan, zoals Dr. Fox terecht had opgemerkt.

In de loop van een van zijn avonturen, was Raffles met Burgan in aanraking gekomen, die destijds terecht moest staan, nadat hij met een aantal andere vooraanstaande leden van de bende van het Kwade Oog, op aanwijzing van Raffles zelf, door de politie was overvallen en gearresteerd op de bovenste verdieping van een wolkenkrabber.

Men had Burgan moeten ontslaan van rechtsvervolging, omdat de psychiaters duidelijk waren geweest in hun verklaring, dat de beschuldigde ontoerekenbaar moest worden beschouwd, en direkt had Raffles Burgan zijn hulp aangeboden.

Niet alleen menslievende overwegingen hadden hem daartoe gedreven en toch misschien weer wel, want hij hoopte uit de mond van de fabrikant, zodra deze eenmaal genezen was, nadere bijzonderheden te horen over de bende, waarvan hij lid was geweest.

En daarin had Raffles zich niet vergist, want zodra Burgan genezen was van de operatie, had hij Raffles alles verteld wat deze wilde weten, met het gevolg, dat er opnieuw een

aantal bendeleden konden worden gearresteerd.

Op dit alles had Fox gespeculeerd bij het beramen van zijn plan en het verloop van ons verhaal zal aantonen, dat hij goed gezien had...

Het was ongeveer tien uur in de ochtend, en Burgan zat aan het ontbijt.

Hij was een man van een jaar of veertig, met een energiek getekend gezicht, waarin nu de ogen helder schitterden, nu zijn hersens weer normaal functioneerden.

De bediende had net de ochtendpost binnen gebracht en Burgan had al een aantal brieven geopend, toen hij plotseling een lichte kreet slaakte en met de geopende brief in de hand, stil bleef zitten, een beetje bleker dan eerst.

Mildred, zijn vrouw, die tegenover hem zat en zich met de beide kinderen bezig hield, keek op en vroeg verbaasd, terwijl zij haar kleine, witte hand op die van haar echtgenoot legde:

— Wat is er Frank? Een naar bericht?

— O, het heeft niets te betekenen, lieveling, mompelde Burgan, terwijl hij snel de brief in de zak stak. Een kleine tegenslag in zaken.

En met deze woorden greep hij snel naar de overige brieven, die hij haastig doorlas.

Toen stond hij op, kuste de twee kinderen, streek zijn vrouw even liefkozend over het blonde haar en

ging daarna de kleine eetkamer uit, om naar zijn werkkamer te gaan, dat op de eerste verdieping van het huis gelegen was.

Daarnaast was een kamer, die als sekretariaat was ingericht, waar zijn sekretaris en een paar typistes werkten.

Burgan liet zich voor zijn bureau in de stoel vallen, streek een paar keer met de hand over het voorhoofd en haalde toen de brief weer te voorschijn, waar hij net zo van geschrokken was.

Hij las de paar regels nogmaals over en mompelde toen :

— Zij willen mij dus niet met rust laten. Zij hebben het nog altijd op mijn leven gemunt, de ellendelingen. Het is dus wel waar, wie zich eenmaal de vijandschap van het Kwade Oog op de hals haalt, die zal zijn hele leven in angst en onrust moeten doordringen.

Hij steunde de beide ellebogen op de tafel en begroef zijn hoofd in de handen, terwijl hij geruime tijd in gedachten voor zich uit bleef staren.

Maar toen scheen hij zijn angst met kracht van zich af te gooien, want hij stond plotseling op en riep uit :

— Laten zij maar komen. Zij zullen zien, dat zij niet met een lafaard te doen hebben. Ik zal mij direkt tot de politie wenden met deze brief of... zou het misschien niet verstandiger zijn, als ik eerst eens mijn geheimzinnige beschermer, John Raffles, er van op de hoogte bracht ?

Hij had nog geen besluit genomen, toen hij weer achter zijn bureau ging zitten en de dagbladen begon te lezen.

Maar plotseling uitte hij een kreet van verbazing, zijn ogen hadden op de advertentiepagina van de New York world een met grote letters gestelde advertentie ontdekt, met de volgende inhoud :

J.R. kom te hulp ! Mijn leven wordt weer bedreigd ! F.B.

Geruime tijd bleef Burgan met de krant in de hand onbewegelijk zitten. Hij was een man, wie het be-
slust niet aan persoonlijke moed ontbrak, en toch voelde hij zich nu bekropen door een vage angst, waaraan hij geen naam wist te geven.

Hij was dus in gevaar, dat wist hij nu zeker.

En toch, instinctmatig voelde hij ook dat Raffles door een nog groter gevaar werd bedreigd, en dat men het nu niet in de eerste plaats op hem zelf, maar op zijn geheimzinnige redder voorzien had, met wie hij onder zulke vreemde omstandigheden had kennis gemaakt.

Hij bracht het blad opnieuw voor de ogen las de advertentie nogmaals.

Wie kon haar opgegeven hebben ?

Ongetwijfeld een van de leden van de bende van het Kwade Oog ; maar wie was het ?

Hij dacht hier nog over na, toen de telefoon ging.

Met een mechanisch gebaar strekte hij de hand naar het toestel uit en luisterde.

Maar dadelijk kreeg zijn gezicht een ernstige en verschrikte uitdrukking. Hij had de stem herkend van de man, die hem het geheugen had teruggegeven.

— Bent u het, John Raffles ? vroeg hij levendig.

— Ik ben het. Bent u alleen in uw kamer ?

— Helemaal alleen.

— Ik heb hier naast mij een nummer van de New York World van vanmorgen. Daarin komt op de zevende pagina een advertentie voor, ondertekend F.B., uw letters. Hebt u die advertentie geplaatst ?

— Nee.

— Niet ? Ik dacht het al half en half. Hebt u de advertentie gelezen ?

— Ik heb het blad net in mijn

hand.

— U bent dus op het ogenblik niet in gevaar?

— Dat is iets anders. Ik heb met de eerste post een dreigbrief gekregen, ondertekend met het bekende symbool van de bende.

— Daar steekt iets achter. Kunnen wij elkaar vandaag ergens ontmoeten?

— Ik ben elk ogenblik tot uw dienst.

— Als wij eens te samen lunchten in het Astor Hotel. Het is niet ver van uw woning.

— Uitstekend! Hoe laat bent u er?

— Om één uur.

— U kunt op me rekenen. Hoe zult u er uitzien?

— Als een eerbiedwaardige grijsaard, met witte lokken, gebogen

rug, een bril op de neus, helemaal in het zwart gekleed.

— Voortreffelijk. Geen woord van herkenning.

— Dat hoeft niet. Ik zal u wel weten te vinden. Maar wacht eens, misschien was het toch wel beter, wanneer wij een wachtwoord met elkaar afspraken. Er valt niet aan te twijfelen, de schurken voeren iets in hun schuld.

— Tegen u meer dan tegen mij.

— Mogelijk. Laat ik zeggen, dat ik u zal aanspreken als Lord Lister. U zult antwoorden met te zeggen: u bent laat.

— Afsgesproken.

— Tot één uur dus.

— Tot één uur in het Astor Hotel.

Burgan hing de hoorn weer op en verzonk in diep gepeins.

HOOFDSTUK IV.

VERWIKKELINGEN

Burgan was in de vaste overtuiging, dat zijn gesprek met John Raffles niet door derden was gehoord, maar hij vergiste zich.

Het was ongeveer een half uur nadat het telefoongesprek had plaats gehad, toen een auto heel snel de straat kwam inrijden, waar Whitacre woonde, en voor diens huis stil stond.

Er stapte een heer uit, chic gekleed, die snel wat zei tegen de chauffeur en toen aanbelde.

Het leek wel, of men daar binnen op hem gewacht had, want de deur ging direkt open.

Whitacre zelf stond er achter en wenkte de ander snel binnen te komen.

Zodra de deur weer gesloten was, en Whitacre de bezoeker naar zijn werkkamer had gebracht, begon hij zachtjes op enigszins verwonderde toon:

— Wel, Arney, wat brengt je zo onverwachts hier? Is er nieuws? Ik hoorde de claxon van je auto en ben dus zelf komen open doen.

— Je zult het direkt horen, Whitacre, antwoordde de bezoeker. Is de meester op het ogenblik hier?

Whitacre schrok merkbaar en fluisterde:

— Hoe weet je...

— Hij heeft het zelf verteld, zodra hij hier was, dat hij in geval van nood bij jou een toevlucht zou zoeken, omdat men in jouw huis hem zeker wel het allerlaatst zal zoeken.

Ook droeg hij mij op, het huis van Burgan niet alleen goed in het oog te houden, maar ook alles in het werk te stellen, om te ontdekken, wat daar binnen gebeurde.

— Ja, ik zal hem waarschuwen.

Whitacre liep naar een klein telefoonschakelbord toe, drukte een knop in en nam de hoorn op.

Hij sprak even zachtjes en wendde zich toen tot Arney met de opmerking:

— Hij komt direkt hier.

— Vertel mij eens, koesteren je bedienden hier helemaal geen argwaan?

— Waarom zouden zij? De meester gaat door voor een intieme vriend, die mij een bezoek komt brengen en hier een paar dagen logeert. Hij is trouwens uitstekend vermomd, zoals je zo dadelijk zelf wel zult zien.

Inderdaad kreeg Arney daarvoor spoedig gelegenheid, want juist ging de deur open en Fox stapte binnen.

Hij genoot een ogenblik van de verrassing, die zich op het gezicht van Arney afspiegelde en kwam toen het vertrek binnen.

— Is er nieuws, Arney? vroeg hij, zodra hij de deur gesloten had.

— Ja meester, was het antwoord. Er is goed nieuws. Ik weet waar wij Raffles kunnen vinden.

— Dat is inderdaad goed nieuws, Arney, heel goed nieuws. Hoe ben je dat te weten gekomen?

— Op een tamelijk eenvoudige en

ook praktische manier, meester, antwoordde de schurk. Een paar van mijn mannetjes hebben, goed vermomd, een post ingenomen op het dak van het huis naast dat van Burgan. Daar lopen juist de telefoon-draden, die van zijn huis naar de centrale voeren. De rest is logisch voor een man als u. Mijn mannen hebben de draad gewoon afgetakt, vanochtend, daar zij wel wisten, dat er iets zou gebeuren na de verschijning van de advertentie in de grote bladen.

— Prachtig, uitstekend! riep Fox grijnslachend uit. En tapten zij uit een goed vaatje?

— Het kon niet beter.

— Laat mij eens gauw horen, zei Fox.

De eerste post kon nauwelijks bezorgd zijn, of Raffles belde Burgan op, begon Arney. Hij wilde weten, of Burgan de advertentie wel zelf geplaatst had.

— Duivels, daaraan hebben wij niet eens gedacht, riep Fox verschrikt uit. Eigenlijk hadden wij er op gerekend, dat die vervloekte Raffles zijn beschermeling dadelijk te hulp zou komen.

— Burgan antwoordde natuurlijk naar waarheid, dat hij niets van een advertentie af wist, maar dat hij daarentegen wel een dreigbrief van het Kwade Oog had ontvangen.

— En daarna?

— Daarop gaf Raffles te kennen, dat hij Burgan wenste te spreken, niet in zijn eigen huis echter, maar in het Astor Hotel.

— Wanneer?

— Vanmiddag. Ze willen er samen lunchen.

— Heb jij soms gehoord onder welke vermomming Raffles daar zou komen?

— Ook dat, meester. Hij zal verschijnen als een eerbiedwaardige grijsaard, met spierwit lang haar,

een bril op en gebogen rug. Tenslotte heb ik ook nog gehoord, op welke manier zij elkaar kunnen herkennen, of liever hoe Burgan kan weten, dat hij inderdaad met Raffles te doen heeft. De Grote Onbekende zal Burgan aanspreken als Lord Lister, terwijl de fabrikant tegen de ander moet zeggen: u bent laat.

— Ik kan niet anders zeggen, Arney, dan dat u uw werk verstaat, riep Fox uit. Eindelijk hebben wij dan onze man. Nu zal hij ons niet meer kunnen ontkomen. Jessie moet dadelijk gewaarschuwd worden, zodat zij ter plaatse kan zijn. Het is toch niet ondenkbaar, dat Raffles zich door een van zijn beide helpers of door beiden laat vergezellen.

— Een uitstekend idee, meester, zei Arney. Zij kan dan dadelijk aan het werk gaan, terwijl een paar van ons zich overtuigen, waar Raffles blijft, nadat hij met Burgan heeft gesproken. Op die manier slaan wij twee vliegen in een klap.

Fox had op zijn horloge gekeken en vervolgde nu:

— Er is niet veel tijd meer te verliezen, vrienden. Jessie moet direkt gewaarschuwd worden, en de beste mannen van de bende moeten zich verdekt opstellen in en bij het hotel.

Fox stond op en zei:

— Ik zou wel zin hebben, om persoonlijk naar het Astor Hotel te gaan, maar ik durf het huis niet goed te verlaten, zolang er voor mij nog geen goede vermommingen gemaakt zijn door de pruikenmaker van de bende. Men zou mij misschien herkennen en dan zou mijn lot beslist zijn. Maar ik reken er op, dat er minstens drie of vier van onze mannen aanwezig zullen zijn en als zij het spoor van Raffles bijster mochten worden, laten zij dan oppassen, ik zal de Moloch van alles op de hoogte brengen men kent zijn straffen voor slordig werk.

De anderen zwegen, maar zij hilverden, want zij wisten waarin deze straffen bestonden : het was een barbaarse middeleeuwse straf en bestond in het geselen van de schuldige.

Al een half uur later waren alle voorbereidselen gemaakt en het Astor Hotel was van dat ogenblik af het middelpunt van een scherpe bewaking.

Geen van de personen, die naar binnen ging, ontging aan de scherpe blik van de spionnen van Dr. Fox.

Wat Jessy Kelvin betreft, de jonge vrouw zag er verleidelijker uit dan ooit, toen zij plaats nam in de eetzaal, waar straks ook ongetwijfeld de beide mannen zouden verschijnen, die een afspraak met elkaar hadden gemaakt.

Het duurde niet lang, of er stopte een dure auto voor het hotel, waaruit de fabrikant Frank Burgan stapte. Hij had snel het portier geopend, keek onderzoekend om zich heen en ging het hotel binnen.

Direkt liep hij door naar de eetzaal en liet zich door de kellner een leeg tafeltje wijzen, toevalligerwijze niet ver van dat van Jessy Kelvin.

Hij kon daar nauwelijks tien minuten gezeten hebben, of er stopte een taxi, waaruit een grijsaard stapte, met lang, wit haar, helemaal in 't zwart, leunend op een stok en lopend met gebogen rug, alsof de last der jaren hem zwaar drukte.

Hij keek een ogenblik zoekend rond, door zijn grote gouden bril en wenkte toen een nog jongeman, die met hem in de auto had gezeten en nu ook uitstapte.

Samen gingen zij het hotel binnen en daar zij blijkbaar de weg niet wisten, moest een kellner hun de weg wijzen naar de eetzaal.

Burgan had hen al uit de verte zien binnenkomen en stond op om hen te wenken.

De grijsaard strompelde vlug naderbij, een beetje leunend op de jongeman met zijn knap gezicht, die bij hem was.

Jessy Kelvin hield haar ogen niet van de twee mannen af en probeerde te horen, wat ze zouden zeggen.

Zij hoorde alleen de naam van Lord Lister en dat was alles.

Maar het was voldoende voor haar en zij wist nu, dat zij 't wild onder schot had.

De drie mannen gingen weer zitten en zij hield nu haar oog gevestigd op haar aanstaande slachtoffer, in de hoop op diens gezicht te kunnen lezen, of hij gewillig voor haar zou buigen.

De jongeman zat echter half van haar afgewend en zij kon slechts zijn fijn gevormde neus en nu en dan een stukje van een zuiver getrokken wenkbrauw zien.

Hij was eenvoudig, maar elegant gekleed en onwillekeurig moest de vrouw de buigzaamheid van zijn gestalte, de kracht van zijn schouders en de onberispelijke vorm van het hoofd bewonderen van de man, die zij wilde verraden.

Tevergeefs probeerde zij 'n woord op te vangen van het gesprek, dat nu door de drie mannen gevoerd werd ; daarvoor zat zij te ver af en zij durfde toch niet naderbij te komen, uit vrees, dat men haar zou verdenken.

Het gesprek duurde echter niet lang.

Toen stonden de twee bezoekers op, maakten een buiging voor Burgan, drukten hem de hand en liepen naar de uitgang van de zaal.

Maar ditmaal liepen zij langs het tafeltje van de knappe vrouw en als bij toeval schoof Jessy haar zilveren beugeltas van de tafel, juist toen de metgezel van de grijsaard passeerde.

Dadelijk bukte deze zich, raapte het tasje op en overhandigde het

aan de vrouw, die hem met een betoverend glimlachje bedankte en per ongeluk even de hand van de jongeman aanraakte.

Zij scheen ook juist klaar te zijn en stond op, terwijl de beide mannen al verder waren gegaan, maar plotseling bleef de metgezel van de grijsaard stilstaan.

Achter hem had een zwakke kreet geklonken en toen hij zich verschrikt omdraaide, zag hij de jonge, knappe vrouw wankelen, de beide handen op het hart gedrukt.

Misschien zou zij het volgend ogenblik gevallen zijn, als hij niet was terug gerend om haar in zijn armen op te vangen.

— Mijn hemel, madame, wat scheelt u? vroeg hij verschrikt.

— Ik voel mij plotseling zo duizelig, verklaarde Jessie met uitstekend gespeelde schroom, als schaamde zij zich over haar plotselinge aanval van zwakheid en over het feit, dat zij zich in de armen van een onbekende vreemdeling bevond. Ik heb er wel eens meer last van, voegde zij er met een zwak glimlachje aan toe, het zal wel weer overgaan.

Het ging intengedeel niet over, want de vrouw leunde hoe langer hoe zwaarder in de armen van de jongeman.

— Zou u mij even naar mijn auto willen brengen, mijnheer? Ik voel mij te naar om alleen te gaan.

— Maar dat spreekt toch vanzelf, madame, riep de ander haastig uit. Leun maar op mij.

En terwijl Jessie Kelvin op de sterke jongeman steunde, geleidde hij haar door de zaal.

Het paar ging de hall door op de voet gevolgd door de grijsaard, die meewarig het hoofd schudde.

Onder de peristyle van het grote hotel stond een prachtige auto, een gesloten wagen, met achter het stuur een chauffeur in een bruine livrei.

Hij kwam vlug van zijn plaats, toen hij zijn meesteres half bewusteloos zag komen aanstropelen en rukte het portier open.

— Je meesteres is ziek geworden, vriend, breng haar gauw naar huis. Maar ik zal meegaan, wie weet, valt zij onderweg flauw en dan moeten wij in een apotheek een of ander middel kopen, om daar iets tegen te doen.

De chauffeur knikte en tegelijk moest hij het hoofd afwenden, om de grijns te verbergen, die om zijn lippen speelde; het wild scheen in de val te zullen lopen en dat wel sneller dan men had durven verwachten.

De grijsaard was op enige afstand blijven staan en scheen iets te willen zeggen, misschien de ander willen tegenhouden, maar deze had hem al in een onbegrijpelijke taal een paar woorden toegeroepen en nu ging hij naast de nog altijd half bewusteloze vrouw zitten en de auto reed weg.

De grijsaard bleef de wagen even nakijken en liep daarna zwaar op zijn stok steunend naar een taxi, die op enige afstand scheen te wachten.

Hij stapte in, na de chauffeur een adres te hebben opgegeven en de wagen kwam in beweging.

Dadelijk, zonder dat de man met het witte haar er iets van scheen te merken, volgde een andere taxi het spoor van de eerste...

Frank Burgan bleef nog enige tijd zitten, lunchte kalm, rekende af met de kellner, liet zich jas en hoed geven en verliet op zijn beurt het hotel. Maar hij scheen de waarschuwing van Raffles goed ter harte te hebben genomen, want hij keek omzichtig om zich heen en hield de ene hand op de zak, waar zijn revolver zat.

Dezelfde auto, die hem gebracht had, bracht hem weer terug en een

half uur later stond het voertuig stil voor 't herenhuys in de 81ste Street.

Burgan stapte uit en ging dadelijk op de voordeur toe, die door de oude Chambers werd geopend.

Hij liep direkt, na de oude man te hebben toegeknikt, naar zijn werk-kamer.

Voor de deur van dit vertrek aangekomen, klopte hij op een bijzondere manier aan, luisterde toen even,

klopte nogmaals, nu weer op een andere manier en daarna werd de deur geopend, hij stapte binnen en stond tegenover zijn dubbelganger, Frank Burgan.

Hij glimlachte even, zette de pruik van het hoofd en daar stond Charles Brand, de trouwe helper van Raffles, met een guitige blik in zijn donkerblauwe ogen.

HOOFDSTUK V.

DE INTRIGE WORDT GESPONNEN

Een ogenblik bleven de beide mannen, die als twee druppels water op elkaar leken, staan en toen sloot de echte Burgan weer voorzichtig de deur en nam zijn bezoeker tot dicht bij het raam mee, waarna hij op zachte toon vroeg:

— Is alles goed gegaan, mijnheer?

— Uitstekend, mijnheer Burgan. Het is ons precies, zoals wij verwacht hadden. En heeft men hier geen achterdocht gekregen? Heeft u uw aanwezigheid in deze kamer niet verraden?

— Ik ben muisstil geweest en daar de deur was afgesloten, kon geen van de bedienden binnenkomen. Ik heb de tijd gedood met lezen, maar ik moet eerlijk verklaren, dat mijn gedachten op dat ogenblik meer in het Astor Hotel dan bij mijn krant waren.

Hij keek zijn dubbelganger nogmaals vol bewondering aan en zei:

— U verstaat de kunst van grimeren uitstekend. Alleen zijn uw ogen iets lichter dan de mijne, maar voor het overige is er geen verschil.

— O, ik ben nog maar een beginneling, vergeleken bij mijn vriend Raffles, antwoordde Brand bescheiden.

— En wilt u mij nu vertellen, mijnheer, hoe alles gegaan is, vroeg Burgan.

— O, het ging betrekkelijk eenvoudig in zijn werk. Wij hebben u al gezegd dat Raffles, toen hij uw huis verliet onder gewoonte naar de daken van de aangrenzende huizen kijkend, op het dak van dat huis naast het uwe een paar mannen zag, die net haastig wegliepen. Mijn vriend is buitengewoon wantrouwend uitgevallen en het feit, dat de telefoondraden van dit huis juist over het dak van het volgende liepen, droeg er natuurlijk niet toe bij,

zijn argwaan weg te nemen. Hij wachtte nog even, terwijl hij zich verdekt opstelde, totdat hij de mannen naar beneden zag komen en in een van hen ontdekte hij direkt een bekend lid van de bende van het Kwade Oog, met wie hij vroeger al eens te maken had gehad.

— En van dat ogenblik af stond het natuurlijk voor hem vast, dat er verraad gepleegd was?

— Daar kon hij niet langer aan twifelen, gaf Brand ten antwoord. Hij wist een voorwendsel te bedenken om op het dak van het huis te komen en zijn scherp oog had vlug ontdekt, dat men de draad had afgetapt en op een paar plaatsen waren duidelijk de schrammen te zien van de krammen van het aftaktoestel en van dat ogenblik af stond het voor hem vast, dat het gesprek met u door onbevoegden was afgeluisterd. Dat was een bijzonder onaangename zaak, maar gelukkig nog niet rampzalig. Hij waarschuwde mij en zijn andere helper en daarna werden de rollen verdeeld. Ik zelf zou in uw plaats naar het Astor Hotel gaan, de rol van de grijsaard zou gespeeld worden door onze brave James, zijn achternaam zal u weinig interesseren, en Raffles zelf nam de rol van de tweede vriend op zich.

— En wat gebeurde er in het Astor Hotel?

— O, iets heel merkwaardig. Het was alsof een intuïtie ons had geaden om juist de rollen zo te verdelen.

— Hoezo?

— Wel, zij hebben een vrouw op ons afgestuurd.

— Een vrouw? vroeg Burgan verwonderd.

— Inderdaad, een hele knappe en verleidelijke vrouw.

— Maar hoe weet u, dat die vrouw het juist op een van u voor-

zien had?

— Bewijzen hebben wij pas later in handen gekregen, maar wij hebben alle drie hele goede ogen, moet u weten. De vrouw zat een paar meter van ons af en hield Raffles voortdurend in het oog. Het was duidelijk dat zij alle mogelijke moeite deed iets van ons gesprek op te vangen. En toen wij weggingen, liet zij, zogenaamd per ongeluk, haar zilveren beugeltas vallen en kreeg daarop een voortreffelijk gespeelde aanval van duizeligheid.

— Toen schoot natuurlijk uw makker te hulp.

— Als galant man kon hij niet anders doen, antwoordde Brand spottend.

— Maar toen was de grap toch zeker uit? riep Burgan ongerust uit. Hij zal toch die vrouw wel aan de politie hebben overgegeven?

— Geen denken aan, zei Brand. Nee, zo onverstandig was hij niet, alleen op die manier zal hij op de hoogte van haar plannen kunnen komen.

— Maar dan stelt hij zich aan een groot gevaar bloot. Zij zullen hem daar misschien in een hinderlaag lokken en vermoorden! riep Burgan geschrokken.

— Daar hoeft u niet bang voor te zijn, antwoordde Brand geruststellend. Het is duidelijk, dat de schurken willen proberen een helper van Raffles in de netten van die vrouw te verstrikken, opdat hij de geheimen van zijn vriend zal verraden.

— Maar zouden de gangsters het bedrog niet ontdekken? ging Burgan verder. Ik meen, zouden zij niet gauw begrijpen, dat zij niet met een helper van Raffles, maar met hem zelf te doen hebben?

— Misschien zouden zij dat zelf wel gauw genoeg uitvinden, zei Brand nadenkend, maar de vrouw kent niemand van ons en zij is voor-

lopig de enige, die met Raffles te maken krijgt. Zij mag hem natuurlijk niet argwanend maken, vooral in het begin, en daarom ben ik ook zeker, dat er in haar huis niemand, behalve zij zal zijn en dat mijn vriend voorlopig niet in gevaar verkeert. Aan zijn dood hebben zij niets, levend is hij veel meer voor hen waard, want levend moet zij hen Raffles in handen spelen.

— Geloof u niet, dat er achter dit alles een geheime, stuwende kracht zit? vroeg Burgan verder.

— Daar ben ik zeker van; de Moloch heeft een opvolger gekregen, even machtig en even geheimzinnig als de vorige chef, die zijn leven op de elektrische stoel geëindigd heeft, maar bovendien is er hier een man, een bijzondere vijand van mijn vriend, en hem is er alles aan gelegen, dat Raffles ten onder wordt gebracht.

— Ik hoop, dat alles goed zal aflopen, zei Burgan zuchtend. Vertel mij eens eerlijk, mijnheer, gelooft u, dat ik persoonlijk in gevaar verkeer?

— Ik zou u in ieder geval willen aanraden, voorzichtig te zijn, antwoordde Brand. Uw leven is beslist nog altijd in gevaar, want de bende beschouwt u als de man, die er schuld aan is, dat een groot aantal leden al in handen van de politie is gevallen.

— Zoudt u mij dus aanraden de stad uit te gaan?

— Als u dat kunt, en liefst zo, dat niemand het merkt, dan zou ik het u sterk aanraden, gaf Brand te kennen. Maar wacht er in ieder geval mee, totdat ik nadere berichten van Raffles heb. Hij weet steeds een goede oplossing en wij moeten volgens zijn raad handelen.

— — — — —
De luxe auto, waar Jessy Kelvin

ingestapt was, reed ongeveer een kwartier en stopte toen voor de koetspoort van een mooie villa in de 17th Street.

Daar woonde inderdaad de vrouw, die alleen uit innerlijke aandrang tot het kwade, aansluiting had gezocht bij de bende van het Kwade Oog.

Want Jessy Kelvin was heel rijk, ofschoon zij al aan verscheidene inbraken daadwerkelijk had deelgenomen, verkleed als man, met een boksbeugel in de ene, een revolver in de andere zak.

Zij was een vrouw, die het kwaad pleegde, zoals haar rijke soortgenoten in New York 's middags bij elkaar op de tea kwamen en op koekjes knabbelden. Zij had het uiterlijk van een madonna en de ziel van een duivelin.

Tijdens de rit had zij een beetje tegen haar beschermmer aangeleund, zogenaamd onbewust van wat er met haar gebeurde, de mond half open, zodat de kleine, parelwitte tandjes te zien waren.

Haar boezem ging zachtjes op en neer, bewogen door haar snelle ademhaling. De ogen waren gesloten en de zijden wimpers rustten op de donsigen wangen.

Haar hele lichaam scheen een bedwelmende geur uit te ademen.

Maar Raffles bleef even koel, en beheerste zich alsof altijd. Hij maakte zijn berekeningen even kalm, alsof hij helemaal alleen in de auto had gezeten en keek nu en dan met een minachtende blik neer op de knappe toneelspeelster, die haar rol werkelijk op een voortreffelijke manier speelde.

Pas tegen dat de auto stil stond, scheen Jessy op te schrikken uit een halve bezwijming, opende de fluweelzwarte ogen en staarde de begeleider verschrikt en verlegen aan.

— O, mijnheer, ik heb misbruik

van uw goedheid gemaakt, riep zij uit, neem het mij alstublieft niet kwalijk.

— Dan zou ik wel een vreemd heerschap moeten zijn, madame, zei Raffles glimlachend. U zult mij natuurlijk toestaan, mij te overtuigen, dat u werkelijk helemaal beter bent, madame, eerder ben ik niet gerust.

En terwijl hij dat zei, keek Raffles de jonge vrouw aan met een blik, die haar volkomen op een dwaalspoor bracht, en haar de vaste overtuiging schonk, dat zij op de goede weg was, zich een plaats te verzeke- ren in het hart van Raffles helper.

Zij zelf keek hem, terwijl de chauffeur het portier opendeed, onderzoekend aan en zij moest zichzelf bekennen, dat de helper van Raffles een charmant man was, krachtig gebouwd, met de gestalte van een Griekse atleet, doordringende grijze ogen en een scherp getekend gezicht, waarop ontembare wilskracht en energie stonden te lezen.

De chauffeur had al aangebeld aan de deur van het prachtige huis en een bediende opende deze, waarna de vrouw en Raffles naar binnen gingen.

Direkt zag deze dat hij in het huis van een hele rijke vrouw was, die op geen geld behoefde te kijken en die uit een bijna onuitputtelijke beurs kon grijpen, om aan haar zucht naar weelde en kostbare voorwerpen te voldoen.

Een eigenaardig glimlachje speelde om de lippen van Raffles, toen hij zijn blikken liet vallen op de prachtige marmeren beelden, die op de voet van de monumentale trap stonden, op de kostbare wandtapijten, die over de balustrade van de trap hingen, daar waar die overging in een brede gaanderij, op de oorspronkelijke meesterstukken van Titiaan, Van Dijck, Frans Hals en andere schilders.

De glimlach accentueerde zich nog, toen zijn ogen vielen op de prachtige meubels, die in de hall waren neergezet; op de zwaar vergulde kandelabers en op de kostbare elektrische kroon, die van het midden van het plafond neer hing, een kunstig staaltje van smeedkunst.

— Een voortreffelijk jachtveld, mompelde hij in zichzelf, er wel op lettend, dat de gevaarlijke vrouw, die daar voor hem uitliep, zijn opmerking niet kon horen.

Jessy scheen zich nog altijd een beetje zwak te voelen en zo was het niet te verwonderen, dat Raffles hoffelijk aanbood, haar naar haar kamer te vergezellen.

Zij nam het aanbod met een vriendelijke glimlach aan en samen liepen zij de brede trap op, die naar de gaanderij voerde, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Jessy opende een van deze deuren en Raffles stond in een weelderig gemeubileerd boudoir.

Het vertrek had drie ramen, maar het licht viel er niettemin getemperd binnen, want de ramen waren half verborgen achter dunne Engelse gordijnen, die in sierlijke plooiën neerhingen.

In een hoek van het vertrek stond een brede sofa, waarop een drietal met kostbare zijde overtrokken kussens lagen.

Op de vloer, voor deze sofa, lag een buitengewoon groot vel van een ijsbeer en daarnaast stond een sierlijk mahonie tafeltje.

Aan de muren, met rose behang, hingen hier en daar een paar met zorg gekozen schilderijen, merendeels van Alma Tadema, voorstellend episodes uit de Griekse Mythologie.

Een eigenaardige, niet te beschrijven geur scheen in het vertrek te hangen.

Raffles haalde even de neus op

en concludeerde :

— Het boudoir van een bijzonder rijke cocotte. Mijne heren vijanden bedienen zich nu en dan van zonderlinge werktuigen. De waardige dame schijnt van plan te zijn, hier de honneurs waar te nemen.

Inderdaad had Jessy haar bezoeker naar een gemakkelijke stoel geleid en zei met een betoverend lachje :

— Ik zal u een ogenblik alleen moeten laten, sta mij toe, dat ik mij even omkleed.

— Ik stem er alleen op deze voorwaarde in toe, dat uw afwezigheid niet langer dan een paar sekonden zal duren, antwoordde Raffles met een schittering in zijn ogen, die de vrouw volkomen op een dwaalspoor bracht. Zij dacht dat de overwinning al behaald was. Zij knikte de bezoeker vriendelijk toe, liep naar een tussendeur, die het boudoir van de slaapkamer scheen te scheiden, en verliet het vertrek. Raffles bleef alleen en kreeg aldus alle gelegenheid, als dit nodig mocht zijn, een krijgsplan op te maken. Glimlachend bleef hij wachten, aandachtig om zich heen kijkend, waarbij niets aan zijn spiedende en geoefende blik ontging.

Een ogenblikje later kwam Jessy binnen, gekleed in een wijde japon en met een betoverend lachje om haar rode mond.

— Ik hoop, dat ik u niet heb laten wachten, mijnheer, zei zij opgewekt.

— Een vrouw als u, madame, laat ons mannen altijd wachten, antwoordde Raffles terwijl hij opstond en de vrouw een blik toewierp, waarin oprechte bewondering te lezen was, de bewondering van de natuurkundige voor de prachtig getekende slang, en van de kunstenaar voor een heerlijk marmeren beeld.

Een ogenblikje later zat het paar

naast elkaar op de sofa.

Jessy had sigaretten gepresenteerd, die Raffles voorzichtigheidshalve had afgewezen, een weigering, die de vrouw een vage glimlach ontlokte.

Zij begreep maar al te goed, dat zij met een sterke tegenpartij te doen had. Medewerkers van John Raffles zouden er zeker niet gauw toe komen, in een vreemd huis te roken en zeker niet in het boudoir van een onbekende, verleidelijke vrouw.

Het gesprek ging over verschillende onderwerpen en Raffles merkte al gauw, dat hij niet met de eerste de beste te doen had. Haar antwoorden en opmerkingen getuigden van geest en een voortreffelijke opvoeding.

Van haar kant moest de vrouw erkennen, dat de helper van John Raffles een geestig man was, die veel gereisd had, die bijna alles gezien had, wat deze wereld aan schoonheid oplevert, en die daarover op heel onderhoudende manier wist te spreken.

Zij begreep evenwel als een verstandige vrouw, dat zij onvoorzichtig zou doen, al te snel op haar doel af te gaan en zo bleef het de eerste keer bij een paar veelzeggende blikken en enkele korte opmerkingen, waaruit de toehoorder alles zou kunnen opmaken, als hij dat wilde.

Na ongeveer een half uur met Jessy Kelvin te hebben gesproken, stond Raffles op, om afscheid te nemen, maar met de belofte, dat hij nog diezelfde avond zijn bezoek zou herhalen.

Voorzichtigheidshalve gaf Raffles aarzelend deze toestemming, uit angst dat de vrouw argwaan zou krijgen.

Want logischerwijs zou Raffles waarschijnlijk niet zo gauw toestaan, dat een van zijn beide helpers

's avonds in een vreemde stad een bezoek ging brengen aan een jonge vrouw, die hij nauwelijks kende.

Raffles hield zich dan ook, alsof hij een zware strijd met zichzelf voerde, en dit ging hem zo voortreffelijk af, dat Jessy Kelvin er helemaal door misleid werd en niets anders geloofde, of haar schoonheid had de grondslag gelegd voor het verraad van de man, die zij in haar netten had verstrikt.

Toen hij, na een hoffelijke buiging de kamer verlaten had, keek het verraderlijke schepsel de bezoeker na met een gezicht waarop verschillende uitdrukkingen zich weer spiegelden.

Haar opdrachtgever zou misschien vreemd hebben opgekeken, als hij haar toevallig had kunnen horen mompelen:

— Jammer, jammer dat het niet om een ander gaat.

HOOFDSTUK VI

DE DOBBELSTENEN WORDEN GESCHUD

Het was ongeveer negen uur in de avond, toen er een taxi stopte voor het huis, waar Jessy Kelvin woonde.

Uit deze auto, door Charles Brand bestuurd, die zich in de loop van de dag handig had weten te onttrekken aan de nasporingen van het Kwade Oog en zijn vermomming als Frank Burgan weer had afgelegd, stapte John Raffles.

Hij was in rok en had blijkbaar grote zorg aan zijn toilet besteed.

Terwijl hij zogenaamd met de chauffeur afrekende, wisselde hij fluisterend een paar woorden met Brand en zei:

— Zij staat al achter het gordijn op de eerste verdieping te kijken, het loeder. Kom precies om elf uur weer terug; ik zal zorgen, dat alles is afgelopen.

— Maar de bedienden?

— Er zijn maar twee mannelijke bedienden en de kamenier zal waarschijnlijk worden weggestuurd om ons teder tête-à-tête niet te storen. Nu, die twee mannen zullen mij wel niet in de weg lopen.

— En als er leden van de bende komen opdagen?

— Des te beter, dan slaan wij twee vliegen in één klap. Om elf uur, denk er om.

Brand tikte aan zijn pet, juist zoals een taxichauffeur zou hebben gedaan die een vrij goede fooi krijgt en daarna reed de auto weg.

Raffles liep op het huis toe en nog voordat hij aanbelde, werd de deur al geopend, door een huisknecht met een onnozel gezicht, waarop nu echter een veelbetekenend glimlachje speelde.

De vent scheen wel gewend te zijn, dat zijn schatrijke meesteres op deze tijd herenbezoek kreeg.

Raffles knikte hem toe, liet zich zijn hoge hoed aanpakken en volgde toen de man naar de kamer, waar hij diezelfde middag al ontvangen was.

Hij had de inrichting van het huis al zo goed als mogelijk was bestudeerd, om op alle eventualiteiten voorbereid te zijn.

De bediende had de deur weer bescheiden achter hem gesloten en Raffles stond tegenover Jessy Kelvin.

Hij wist heel precies wie en wat deze vrouw was, hij wist, dat zij hem zijdelings naar het leven stond, niet wetende, wie hij was, hij wist ook, dat er geen vonkje menselijkheid in deze vrouw leefde, en toch stond hij een ogenblik verrast op de drempel stil, getroffen door haar weergaloze schoonheid.

Jessy Kelvin was gekleed in een wijnrode avondjapon van de zwaarste zijde, dat haar gestalte lijn voor lijn op het voordeligst deed uitkomen.

Het weelderig haar was eenvoudig opgemaakt en lag in een dikke wrong in de hals.

De ogen schitterden als nooit te voren en het was alsof hun fonkelen de naderende triomf aankondigde.

De rode lippen waren half geopend en daarachter schemerden met vochtige glans de kleine, sneeuw witte wolfstanden.

Raffles dacht, dat hij nog nooit zo'n knappe vrouw gezien had, maar dat was dan ook het enige gevoel, dat hij bij zichzelf kon ontdekken.

Een stille, spottende lach kriebelde bij hem, als hij dacht aan de rol, die deze vrouw had willen spelen en aan het fiasco, dat zij hoogstwaarschijnlijk zou lopen, als hij, Raffles, er iets aan doen kon.

Jessy had hem met een geraffineerd gebaar uitgenodigd, dichterbij te komen.

Raffles liet zich in een gemakkelijke stoel zakken, en liet zijn blikken enige ogenblikken om zich heen dwalen.

En weer glimlachte hij...

Alles was er, als het ware, op berekend, hem te verstrikken, te bedwelmen, te betoveren.

Het licht was enigszins gedempt en het brandde in lampen, met rode zijden kappen omgeven, er fonkelde wijn in een prachtig geslepen kristallen karaf en kostbare spijzen stonden gerangschikt op de kleine tafel op een helder wit kleed van damast.

En weer dezelfde bedwelmende geur, die hij die middag al had opgemerkt.

Jessy was dicht bij Raffles gaan zitten, keek hem met haar schitterende ogen aandachtig aan en vroeg toen:

— Vindt u het niet vreemd, dat ik, als alleenwonende weduwe, een heer om deze tijd van de avond ontvang?

Raffles haalde even de schouders op en antwoordde:

— Het is misschien niet alledaags, maar daar houd ik van. Bovendien, u bent buitengewoon knap en knappe vrouwen kunnen zich alles veroorloven, nietwaar? Zij staan als het ware boven de wet, de wet van de conventie.

— Ik dank u voor het compliment, mijnheer... mijnheer... maar dat is waar ook, zo viel zij zich zelf met een zilveren lachje in de rede, ik weet nog niet eens hoe u heet, en u kent natuurlijk mijn naam evenmin.

— Wat het laatste aangaat, daar vergist u u toch in, zei Raffles glimlachend. Hebt u een ogenblik kunnen denken, dat ik mij niet direkt

overtuigd heb van de identiteit van de lieflijke vrouw, die ik mocht ontmoeten? U bent Jessy Kelvin en u bent liever dan de Yessaja uit de Griekse Mythologie.

— Dan bent u dus tevreden gesteld, mijnheer, maar ik nog niet, antwoordde Jessy glimlachend, terwijl zij tegelijkertijd opstond om een glas wijn voor haar bezoeker en zichzelf te gaan inschenken.

Raffles keek nauwkeurig toe, dat zijn glas volkomen leeg was geweest en dat de vrouw haar eigen glas uit dezelfde karaf vulde, alvorens hij het zijne aan de lippen bracht, al begreep hij wel, dat de boeven er op dit ogenblik volstrekt geen belang bij zouden hebben, hem te doden.

Daarop zei hij:

— Mijn naam is Green, madame, ik ben Engelsman, helaas, geen inwoner van uw stad, daar ik anders misschien eerder het genoegen zou hebben gesmaakt u te ontmoeten en nu de gelukkigste van alle stervelingen, nu dit gebeurd is.

— Bent u... getrouwd? vroeg Jessy langzaam.

— Nee, madame, antwoordde Raffles met een eigenaardige glimlach. Ik heb geen huiselijke aard, ik geloof niet, dat ik er de man naar ben een vrouw gelukkig te maken.

— Waarom zegt u dat? riep Jessy uit, die een ogenblik haar rol scheen te vergeten. Dat kan niet waar zijn. U maakt op mij de indruk van iemand... kortom, ik geloof niet wat u zegt. Hebt u er ooit de proef op genomen?

— Bedoelt u daarmee, of ik ooit verliefd ben geweest?

— Dat niet, maar u zult mij toch zeker niet wijs maken, dat u nooit hebt lief gehad?

— Ik herinner het mij niet goed meer, ik meen van wel, lang geleden.

— En daardoor hebt u zeker veel geleden? vroeg Jessy Kelvin zacht.

— Het heeft een man van mij gemaakt, madame, de man die ik nu ben.

De beide mensen, die hier met zulke wonderlijke plannen bij elkaar zaten, zwegen een ogenblik en Jessy keek haar bezoeker lang aan.

Toen scheen zij zich aan haar eigen gedachten te ontrukken en stond op, om de al lege wijnglazen te vullen.

Toen zij weer plaats nam, keek zij Raffles opnieuw van onder haar lange wimpers aan, voor zij weer begon:

— Mag ik vragen, wat uw beroep is?

— Avonturier, madame, antwoordde Raffles glimlachend.

Het was maar één woord, maar het deed de jonge vrouw half van haar stoel opspringen, en een ogenblik verbleken.

Zij was bang, dat haar spel doorzien was, dat de helper van Raffles al alles wist, en dat hij nu op onbeschaamde manier het net verbrak, dat zij om hem had willen spinnen.

Maar het volgend ogenblik was zij weer gerustgesteld.

De man tegenover haar zat daar zo rustig en glimlachend, alsof hij zich in de salon bevond van haar huis, omgeven door een groot aantal bezoekers en hij deed behagelijk een trekje aan de sigaret, die hij had mogen opsteken, na haar daartoe toestemming te hebben gevraagd.

Zij wist, dat hij een avonturier was, en dat hij het zelf zei, dat was enkel het gevolg van het feit, dat hij wellicht een zonderling was en in de vaste overtuiging, dat hem volstrekt niets kon deren, als hij dit tegenover een vrouw met zo'n vrije levensopvatting als Jessy Kelvin ridderlijk verklaarde.

Toch had haar stem een andere

klank, toen zij met een kort lachje hernam :

— Een avonturier, toch zeker in de goede betekenis van het woord, een man die avonturen zoekt.

— Ook dat, madame, ik zoek avonturen, en ik vind ze nog ook, dat mag ik gerust van mij zelf zeggen. Ik geloof echter niet, dat de rechter bepaald ingenomen zal zijn met de aard van mijn avonturen, tenminste, wanneer ik hem die zou vertellen ; ik ben namelijk inbreker.

Raffles had dit alles met een glimlachend gezicht gezegd en schijnbaar zijn aandacht uitsluitend bepaald tot de rook die uit zijn sigaret opsteeg.

Jessy Kelvin begon zich ongerust te gevoelen...

Zij begreep niet, waarom de man, die tegenover haar zat, dit zo rond-uit vertelde. Als zij zich een ogenblik verplaatste in zijn gedachten-gang, dan was zijn optreden beslist raadselachtig, want zou hij dit ooit durven verklaren aan een dame, uit de hoogste New Yorkse kringen ?

Zij schoof onrustig in haar stoel heen en weer en haar ogen hadden een flakkerende glans gekregen.

— U maakt zeker een grapje ? vroeg zij op gedempte toon.

— Absoluut niet, madame, ik spreek in volle ernst. Ik maak van inbreken mijn beroep, ten eerste omdat ik het opwindend vind, ten tweede omdat ik de oorlog heb verklaard aan de maatschappij en ten derde, omdat ik de opbrengst van mijn ondernemingen dringend nodig heb om verschillende misstanden die ik herhaaldelijk ontmoet, uit de weg te ruimen.

— Maar dan... dan bent u... zuchtte Jessy, die wasbleek was geworden, terwijl zij half uit haar stoel oprees.

— Zeg het maar, madame, ik ben John Raffles zelf.

Een krampachtige rilling liep over het gezicht van de schone duivelin, bij het horen van deze paar woorden.

Haar ogen hadden een doffe glans gekregen en schenen in de kassen te branden.

Zij slikte een paar keren, zo ver-rast was zij, maar Raffles ging al onverstoorbaar verder :

— Uwerzijds was het natuurlijk een kleine vergissing, maar ik neem het u volstrekt niet kwalijk. Men kan ook niet op alles tegelijk letten en in uw plaats zou ik ook waar-schijnlijk ook zo gehandeld hebben, als u het deed. Mag ik u vriendelijk, doch dringend uitnodigen op uw stoel te blijven zitten ?

Raffles had deze vraag gesteld, omdat de vrouw tegenover hem de handen op de stoelleuning had gelegd en blijkbaar van plan was op te staan.

Nu vielen de handen weer slap in haar schoot en met een dof gevoel in het hoofd, waaraan zij zelf geen naam kon geven, bleef de vrouw onbewegelijk zitten, de ogen op de Grote Onbekende gericht.

Raffles blies kalm de rookwolkjes uit zijn sigaret en ging verder :

— Ik begrijp, dat het voor u een onaangename zaak is. U hebt zich vergist, het wordt er voor u niet gemakkelijker op en het ergste is, dat het nog veel onaangenamer voor u gaat worden.

— Wat wilt u zeggen ? Wat bent u van plan ? vroeg Jessy Kelvin hijgend.

— Wat een vraag, madame. Het verwondert mij, dit te horen uit de mond van een vrouw, die zelf niet vreemd moet zijn geweest aan een aantal kleine zaakjes, die haar wel eens voor de rechtbank zouden kunnen brengen. Hoe nu, u bent schat-rijk, u bewoont een huis als een paleis en u vraagt mij, John Raffles,

wat ik nog meer zou willen.

De vrouw was doodsbleek geworden en haar kleine hand sidderde.

Een van die handen ging tastend in de richting van haar heup, maar Raffles had het gebaar gezien en beval kortaf:

— Blijf rustig zitten en verroer u niet. Denkt u met een kind te doen te hebben of met een man, die voor de schoonheid kruipt? Natuurlijk bent u gewapend, maar als u meent, van uw wapen gebruik te maken, dan zal ik u dat wel anders laten zien.

En bliksemsnel trok Raffles zijn eigen revolver, waarop hij verder ging:

— Het is misschien niet hoffelijk tegenover een vrouw, en zeker niet tegenover een knappe vrouw, maar het gaat niet anders, ik zal u moeten bestelen.

Hij was opgestaan en zei kortaf:

— Sta op!

De vrouw gehoorzaamde, bleker nog dan net.

Met één stap was Raffles bij haar en een greep in de tas van gouden schakels, bracht de kleine browning in zijn bezit.

— Ga weer zitten, beval Raffles.

De vrouw liet zich meer in de stoel vallen, dan dat zij ging zitten, in haar ogen een uitdrukking van onderworpenheid, ja, van ontzag, die in vreemde tegenspraak was met de triomferende uitdrukking van net.

Zij zat nog nauwelijks, of zij voelde haar polsen in twee sterke boeien geklemd, die met een klikkend geluid dicht sprongen.

En nauwelijks was zij van de verbazing daarover bekomen, of een doek werd om haar mond gebonden,

die haar het schreeuwen volkomen belette.

Tenslotte werd er een brede riem achter haar rug om tussen de ellebogen door gehaald en vastgegespt, zodat het haar onmogelijk was, de geboeide handen naar de doek te brengen.

Dit alles had nauwelijks een paar sekonden geduurd.

Zodra de vrouw daar roerloos zat, en er van haar gezicht bijna niets te zien was, dan haar groot geworden fluweelzwarte ogen, nam Raffles haar met stoel en al op en droeg haar als een kind naar de verste hoek van het vertrek, vlak bij de deur.

Vervolgens drukte hij op een bel en wachtte rustig de komst van de bediende af.

Een ogenblik later ging de deur open en de man met het schaapachtige gezicht verscheen op de drempel.

Maar er gebeurde iets anders dan Raffles verwacht had, de man scheen inderdaad minder schaapachtig te zijn, dan hij op het eerste gezicht had gemeend.

De bediende had namelijk een revolver in de hand en grijsnachtte en dat maakte er zijn gezicht niet mooier op.

En daarenboven was hij niet alleen.

Achter hem verschenen een viertal mannen, ook gewapend en die in een ogenblik het vertrek waren binnengedrongen.

Het plan van Raffles was geweest, de bediende gewoon neer te slaan en vervolgens het hele huis naar zijn zin te plunderen.

Raffles was echter een verstandig man, hij begreep, dat hij een vergis-

sing begaan had en hij schikte zich in het onvermijdelijke.

Over de bedoeling van de vijf mannen, die waren binnengekomen, verkeerde hij nog in het onzekere, maar die onzekerheid zou niet lang duren.

Een van hen ging een paar stappen naar voren, met opgeheven revolver en een boosaardige schitte-

ring in zijn groengrijze ogen en zei op hatelijke toon:

— Deze afloop had u zeker niet verwacht, nietwaar Raffles? Jij weet zeker wel, wie ik ben?

— Wie eenmaal uw dierlijk uiterlijk gezien heeft, die vergeet het niet gauw meer, Dr. Fox, antwoordde Raffles kalm.

HOOFDSTUK VII.

GEVANGEN

Een ogenblik bleven de mannen zwijgend tegenover elkaar staan en daarna antwoordde de meester :

— Ik moet u tot mijn spijt verklaren, John Raffles, dat ik eigenlijk een hogere dunk van uw waakzaamheid had gevormd. Tot dusver hebt u alles heel handig gedaan, maar u schijnt er helemaal geen rekening mee te hebben gehouden, dat men wel eens achterdocht zou kunnen koesteren.

Hij zweeg even om Raffles loerend aan te kijken en ging toen verder :

— Die vrouw daar, die u zo handig om de tuin hebt weten te leiden, kon niet beter weten, maar uw doodsvijanden waren op hun hoede. Jessy Kelvin dacht, dat jij de helper van Raffles was ; ik was dadelijk bang, dat hier weer een van uw duivelse streken achter stak, en de uitkomst heeft getoond, dat ik gelijk had. Jij schijnt niet erg verbaasd te zijn, mij hier te zien, vervolgde hij met een zweem van spijt in zijn stem.

— Helemaal niet, Dr. Fox, antwoordde Raffles rustig. Men moet er toch ieder ogenblik van zijn leven op verdacht zijn, door een boze kwaal te worden overvallen. Ik heb u maar één verzoek te doen. Maak het kort.

— Zeker, jij zou het liefst willen, dat een kogel uit onze revolver u direkt doodde, maar zo vlug zullen

wij het toch niet spelen. Wij denken er niet aan, madame Kelvin te compromitteren en dat zou zeker gebeuren, wanneer wij u hier, met een paar kogelwonden in het hoofd, als lijk achterlieten. Nee, nee, zo overhaast zullen wij niet handelen. Ik verzeker u, dat jij er niet bij zult verliezen, door te wachten, integendeel, had ik bijna gezegd, haha.

Toen wendde hij zich, zonder echter zijn blikken van zijn doodsvijand af te wenden, tot de mannen, die hem hadden vergezeld en zei :

— Pak hem, wij zullen hem dadelijk wegbrengen. De rechtszitting zal niet lang duren, een advocaat zal onze man niet nodig hebben.

Raffles haalde de schouders op en zei koel :

— Ik had van u niet anders verwacht.

Raffles liet zich dus kalm de handen op de rug binden met een stevig touw, waarbij Fox zich persoonlijk overtuigde, dat de knopen behoorlijk gelegd waren.

Een van de schurken was intussen al naar Jessy Kelvin toegegaan en had haar de doek van de mond genomen en de riem losgemaakt.

Hij was echter niet in staat de boeien te openen.

Fox had ongeduldig toegekeken en riep nu nijdig uit :

— Wat treuzel je toch, waarom maakt je de boeien niet los ?

— Het is mij onmogelijk, mees-

ter, het zijn geen gewone politie-boeien, ik zie geen kans ze open te krijgen, antwoordde de schurk.

Fox beet zich op de lippen en zei toen kortaf:

— Maak zijn touwen weer los, dan moet hij de boeien maar zelf openmaken. Houdt hem je revolver onder de neus, om hem wat bereidwilliger te maken.

— Dat is echt niet nodig, Dr. Fox, antwoordde Raffles koeltjes. Ik ben een gentleman en het heeft mij veel spijt gegeven, een jonge en knappe vrouw op zo'n ruwe manier machteloos te maken.

De gangsters hadden de touwen weer los gemaakt, die zijn armen op de rug gebonden hielden en Raffles liep naar de jonge vrouw toe, die hem aankeek met een blik, waarvan hij de betekenis pas later zou begrijpen.

Het was een blik, waarin angst, bewondering en nog een ander, meer teder gevoel om de voorrang strenden.

Raffles was met een hoffelijke buiging op haar toegelopen en zei, terwijl hij met een eenvoudig stiftje de boeien opende:

— Ik bied u mijn verontschuldigingen aan, madame, als ik u soms een beetje pijn heb gedaan; ik heb geprobeerd u zo zacht mogelijk te behandelen.

— Maar u had mij toch willen bestelen, nietwaar? vroeg Jessy Kelvin, terwijl zij Raffles strak aankeek.

— Dat had ik, madame, en het spijt mij erg, dat ik niet in die opzet geslaagd ben.

— Genoeg gepraat, viel Dr. Fox ruw uit. Boeit zijn armen opnieuw, mannen.

Weer werden de armen van Raffles op zijn rug bevestigd, terwijl twee revolvers in de onmiddellijke nabijheid van zijn hoofd schietklaar

werden gehouden.

Raffles had tersluiks een blik op de pendule geworpen, die op de marmeren schoorsteenmantel stond; het was kwart voor elf.

Het zou dus nog een kwartier duren, voor Brand met de auto terugkwam en dan zou hij waarschijnlijk al ver weg zijn, zonder dat Brand in staat zou zijn, zijn spoor terug te vinden.

Fox overtuigde zich nogmaals dat de touwen stevig vastzaten en bromde toen tussen de tanden:

— Het liefst zou ik hem rondom met duigen beslaan en dan zou ik er nog niet zeker van zijn, dat hij niet zou weten te ontsnappen. Twee van jullie moeten hem voortdurend in het oog houden en ik stel jullie persoonlijk aansprakelijk als hij desondanks mocht ontkomen. Staat de auto klaar?

— Ja, meester, antwoordde een van de bandieten.

— Breng hem dan weg, maar wacht, bind hem eerst. Hij is in staat om op straat dadelijk te gaan schreeuwen, en dat moeten wij voorkomen. Overtuig je verder, dat er niemand in de buurt is, als jullie hem naar de auto brengen en zorg dat alles in een paar seconden gedaan is.

— Het zal gebeuren, meester, antwoordde dezelfde bandiet, die net al gesproken had.

Fox wendde zich nu tot Jessy Kelvin, die zwijgend in dezelfde stoel was blijven zitten en zei:

— Weliswaar is uw taak niet geslaagd zoals wij verwacht hadden, maar desondanks heeft zij, al is het niet rechtstreeks, geleid tot de gevangenneming van mijn persoonlijke doodsvijand en daarvoor dank ik u.

Hij had de rechterhand van de jonge vrouw gegrepen en bracht deze vluchtig aan de lippen.

Jessy Kelvin had niets geant-

woord, maar zij stond nu op en liep langzaam door het vertrek om te zien, hoe vier van de bandieten met Raffles wegliepen.

De vijfde, de bediende met het schaapachtige gezicht, bleef achter.

Een ogenblik bleef Jessy Kelvin midden in de kamer staan, bleek en met de kleine handen op de borst gedrukt.

En als de bediende goed had geluisterd, dan had hij haar kunnen horen mompelen:

— Een man, Een man in de ware betekenis van het woord. Dat is heldenmoed. Geen spier op zijn gezicht vertrok, toen plotseling al zijn plannen in duigen vielen. Geen ogenblik verliet zijn kalmte hem, toen hij plotseling zijn doodsvijand tegenover hem zag. En nu, nu gaat die man, die vreselijke Fox hem ter dood brengen, hem martelen, hem druppel voor druppel het bloed aftappen. En toch, wat interesseert mij dit? Wat is er met mij? Wat is er met mij gebeurd, in die paar uren, dat ik hier zulk een vlijmende pijn voel, hier onder mijn handen.

Zij stond een ogenblik verdwaasd voor zich uit te kijken en scheen toen plotseling een besluit te nemen. Zo snel als de weerlicht rukte zij de bediende de revolver uit de hand, sloeg hem er mee buiten kennis, waarop ze hem stevig vast bond.

Zij trok snel een mantel aan, drukte zich een eenvoudige hoed op het hoofd en liep het vertrek uit.

Op de gang bleef zij even luisteren.

Zij hoorde hoe juist de voordeur werd dicht geslagen en rende de trappen af.

De hall was schemerachtig verlicht en door een klein raam naast de deur zag zij de auto klaar staan, waarin Raffles zou worden weggeleid.

Met kloppend hart bleef zij staan,

totdat de vijf mannen in de auto waren gestapt, die direkt weg reed.

Toen rukte zij op haar beurt de voordeur open en enige sekonden gingen voor haar in vreselijke spanning voorbij, want zo lang duurde het voor er een onbezette taxi voorbij reed.

Zij wenkte de chauffeur en riep de man op gedempte toon toe, nog voor de auto stil stond:

— Rijd die grote Amerikaan na, maar nader hem niet dichters dan tot op vijftig meter. Een flinke fooi, als je je werk goed doet.

Zij wachtte het antwoord niet eens af, maar sprong in de wagen.

En nauwelijks was dit gebeurd, haar gestalte was nog goed zichtbaar, of daar kwam een tweede auto aanrijden, waarvan de bestuurder vol verwondering naar de vrouw keek, die daar instapte.

De chauffeur was Charles Brand, die een paar minuten vóór zijn tijd kwam aanrijden.

En naast hem zat de reusachtige James Henderson, de trouwe chauffeur van de Grote Onbekende en zijn metgezel bij talrijke gevaarlijke avonturen.

— Voor de duivel, wat gebeurt er nu? vroeg Brand verbaasd aan Henderson. Er zal toch niets met Mylord gebeurd zijn?

— Dat is, lijkt mij, onmogelijk, antwoordde Brand. Hij was alleen met haar en als er iets gebeurd was, dan had zij hulp moeten hebben. Laten wij die auto eens achterna gaan.

Een ogenblik later reden de drie auto's snel op een onderlinge afstand van vijftig meter door deze stille wijk van New York.

Het duurde niet lang, of de wagens hadden de laatste huizen van de voorstad achter zich en weldra stond de donkerrode auto stil voor een apart gelegen huis, dat in diepe

duisternis gehuld scheen.

Dadelijk was de chauffeur van de taxi gestopt en liet hem een stukje achteruit rijden, daar zich daar juist ter plaatse een kromming in de weg bevond, terwijl nu het huis aan het oog onttrokken was door een dicht bosje.

Jessy Kelvin kon dus uitstappen, zonder dat dit door de inzittenden van de voorste auto gezien werd.

Zij betaalde de chauffeur, gaf de man een goede fooi en stuurde hem weg.

Een ogenblik stond zij in tweestrijd en mompelde:

— Als zij vragen, wat ik kom doen, wat zal ik dan antwoorden? Ik kan toch niet zeggen, dat ik... dat ik verliefd ben op die man. Een man, die ik gisteren nog niet kende..., die onze natuurlijke vijand moet zijn. Welnu, dan zal ik huichelen, dan zal ik verklaren, dat ik ben gekomen, om te zien hoe hij gemarteld wordt. En ik zal wel een middel vinden om hem te bevrijden, zonder dat zij weten, dat ik het was, die hem vrij liet.

Juist had de vrouw deze opmerking bij zichzelf gemaakt, toen zij hevig schrok.

Aan weerskanten waren ineens twee schaduwen als uit de grond verreezen, gestalten van twee mannen, waarvan de ene buitengewoon breed en lang was.

En die beide mannen hadden iets glinsterends in de vuist, wat zij maar al te goed kende, het waren twee revolverlopen.

Het eerst dacht de vrouw aan struikrovers, maar hun kleding, hun hele uiterlijk, deed haar gauw van mening veranderen.

— Wat wilt u? vroeg zij op gesmoorde toon:

— Waar is de man, die bij u was? vroeg Brand streng. Is hij in dat huis? Probeer ons niet te bedrie-

gen, want u zou er spijt van krijgen.

De vrouw knikte zwijsend, doodsbleek.

— Hoe is dat mogelijk? ging Brand verder.

— Hij is overvallen door mijn medeplichtigen.

— Wat doet u hier?

— Ik wilde hem proberen te redden.

Brand greep haar beide polsen en trok haar in 't licht van een lantaarn, die een stukje verder stond.

Hij staarde haar in het bleke gezicht en het onderzoek van haar trekken onthulde hem een geheim, dat een vage glimlach op zijn gezicht bracht.

— De oude geschiedenis, die altijd nieuw blijft, gromde hij voor zich heen. U heeft dus berouw, dat u Raffles in de val hebt gelokt?

— Ik geloof, dat ik mijn leven zou willen geven, om het ongedaan te maken, antwoordde Jessy Kelvin op hese toon. Bent u zijn vrienden?

— Zijn vrienden tot in de dood. Kent u dat huis daarginds?

— Ik ben er een paar keer geweest.

— Waar dient het voor?

— Men gebruikt het meestal als gevangenis voor schatrijke personen, die zijn opgelicht en waarvan de familie een losprijs moet betalen.

— Wilt u ons helpen?

— Ja.

— Weet u, dat u zich daardoor aan de wraak van... uw medeplichtigen blootstelt?

— Dat weet ik.

— En toch aarzelt u niet?

— Ik aarzel niet.

— Kent u de inrichting van het huis?

— Ik geloof wel, dat ik er de weg zou kunnen vinden.

— Hoeveel personen kunnen wij daar aantreffen?

— Hoogstens vier tot vijf.

— Laten wij dadelijk gaan, mijnheer Brand, drong James Henderson aan. Wat betekenen vijf man voor ons?

— Je hebt gelijk, James, antwoordde Brand.

Snel gingen zij alle drie naar de auto terug en brachten hem zo dicht mogelijk bij het huis.

Daarop slopen zij er op toe, dekking zoekend achter een hoge heg, die de voortuin van de weg scheidde.

Er brandde nu licht in de gang, maar juist toen het drietal aankwam, verdween ook dit schijnsel weer.

— De voordeur is zeker erg stevig? vroeg Brand, terwijl hij zich opnieuw tot de vrouw wendde, die met doodsbleek gezicht tegen het hek leunde.

— Zij is met bouten en grendels afgesloten, antwoordde Jessy.

— Dan maar aan de achterkant.

— Daar is helemaal geen deur.

— Er zullen toch wel ramen zijn?

— Ja, maar nu zullen de stalen luiken wel zijn neergelaten.

Het volgende ogenblik bewees, dat de vrouw gelijk had, want een zacht ratelend geluid werd merkbaar, de schurken sloten alle ramen met stalen luiken af.

— Maar wij moeten toch naar binnen, zei Henderson, terwijl hij zijn geweldige vuisten krampachtig balde.

— Ik weet het, het dak, fluisterde Brand. Daar staat een schuur, daar zullen wij wel een ladder vinden.

Zij renden naar de schuur toe. De deur er van was gesloten, maar in een oogwenk had Brand het slot met een loper geopend.

Het toeval was hun gunstig, daar lag een lange ladder.

Henderson laadde het voorwerp op zijn schouders en het volgende ogenblik hadden zij het tegen de muur van het huis gezet en de klimpartij begon.

In een ogenblik was het drietal op het schuine dak met een zolderluik.

Ook dit was gesloten en weer moesten de lopers van Brand te hulp komen.

Het luik werd geopend en zo voorzichtig mogelijk daalden de vrouw en de twee mannen nu langs de smalle trap omlaag.

De deur van de zolder, die zij bereikt hadden, stond open en zij konden ongehinderd de trappen afgaan, die hen naar de smalle hall brachten.

Toen bracht Jessy haar mond bij het oor van Brand en zei bijna onhoorbaar:

— Daar is de martelkamer, daar achter die stalen deur. U zult er nooit binnen kunnen dringen.

Zij had dit laatste op wanhopige toon gefluisterd, terwijl zij de handen wrong.

— Wij zullen er door komen, antwoordde Brand geruststellend. Ga zo ver mogelijk de trap weer op.

De vrouw gehoorzaamde en Henderson en Brand volgden haar.

Toen hij op veilige afstand was, haalde Brand een klein voorwerp uit de zak, dat er uitzag als een sinaasappel, maar wat kleiner, trok er een klein pennetje uit en gooide het toen met kracht tegen de stalen deur.

Een daverende slag klonk, een wolk van gruis en stof vulde de hall, Henderson stormde de trap af en smiet zich met alle macht tegen de half versplinterde stalen deur, die voor zijn geweldig gewicht bezweek.

Met opgeheven revolver stormden de twee mannen het vertrek binnen en het eerste wat zij zagen, was Raffles, die aan een dikke ijzeren paal was gebonden, terwijl een van de bandieten blijkbaar bezig was geweest, een klein houtvuur in een ijzeren korf aan te maken en aan te houden, stellig bestemd om de ongelukkige levend met ijzeren staven

te schroeien en te brandmerken.

De vier gangsters waren zo verbijsterd door de hevige explosie, dat zij een ogenblik roerloos bleven.

Fox was de eerste, die zijn tegenwoordigheid van geest terug kreeg.

Met een sprong was hij bij de deur.

— Houd hem vast, riep Raffles, het is Fox.

Maar het was al te laat, de schurk was met een honend gelach plotseling verdwenen, alsof hij in de grond was gezakt.

Nu trokken ook de andere schurken hun revolvers, maar zij konden er geen gebruik van maken, Henderson en Brand waren hen te vlug af en legden hen met een paar welgemikte schoten neer.

In een ogenblik waren de touwen doorgesneden, waarmee Raffles aan de paal gebonden was en toen kwam er een vrouw binnen wankelen, die sidderend voor Raffles bleef stil staan en steunde :

— Vergiffenis. Ik wist niet wat ik deed.

Raffles keek haar een ogenblik zwijgend, ernstig aan en zei toen :

— Ik vergeef u, maar laat dit leven los. Het past geen vrouw en laten wij nu direkt weggaan, wie weet gaat Fox versterking halen.

Met z'n vieren renden zij uit het sombere huis weg naar de plek, waar zij de auto hadden geparkeerd.

In de verte hoorden zij een snel weggrijdende wagen.

— Dat moet Fox zijn, riep Raffles nijdig uit. Hij is ons dus toch weer ontsnapt.

— En hij heeft kans gezien, onze auto onbruikbaar te maken, riep Brand woedend. Hij heeft alle vier de banden doorgesneden.

En zo waren de vrouw en de drie mannen, waarvan er een zo juist aan een vreselijke dood ontsnapt was, genoodzaakt een half uur te lopen.

Toen pas vonden zij een taxi, die hen weer naar New York terugbracht.

Al die tijd had Raffles geen woord gesproken. Maar toen de auto voor het huis van Jessie Kelvin stilstond, en hij haar hielp uitstappen, zei hij :

— U hebt uw leven voor mij gewaagd, ik zal dat nooit vergeten. Misschien ontdekken de bendeleden, wat u gedaan hebt en dan bent u in groot gevaar. Mocht dat zijn, dan hoeft het u maar één woord te kosten en ik kom u te hulp. En nu zeg ik u nogmaals en ik roep het u waarschuwend toe : Laat dit leven voor altijd los.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

In memoriam de Moloch

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennard zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :